

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 194/2021
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Аутотранспорт Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2788/20 од 08.10.2020. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2788/20 од 08.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 427/18 од 03.03.2020. године, првим ставом изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Другим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име зараде за остварене, а неплаћене ефективне сате рада дуже од редовног радног времена исплати укупан износ од 24.475,84 динара за 2015., 2016., 2017. и 2018. годину у појединачно опредељеним месечним износима у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате, да тужиоцу на име разлике зараде на име накнаде за исхрану у току рада исплати укупан износ од 65.277,22 динара за 2015., 2016., 2017. и 2018. годину у појединачно опредељеним месечним износима у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате, да тужиоцу на име разлике регреса за коришћење годишњег одмора исплати укупан износ од 78.914,53 динара за период од јуна 2015. године закључно са јуном 2018. године, у појединачно опредељеним месечним износима у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате, да тужиоцу на име разлике зараде за рад недељом исплати укупан износ од 5.309,33 динара за период од јуна 2015. године закључно са јуном 2018. године, у појединачно опредељеним месечним износима у том ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да за тужиоца на напред наведене износе мање исплаћене зараде обрачуна и уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 96.246,03 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2788/20 од 08.10.2020. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу другом, трећем и четвртном изреке. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужилац је тражио исплату на име разлике зараде за остварене, а не плаћене ефективне часове рада дуже од радног времена, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада, трошкове регреса за коришћење годишњег одмора и на име разлике зараде за рад недељом при чему је као вредност предмета спора за тужиоца означен износ од 180.301,64 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, па како вредност предмета спора побијеног дела правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић